

С. В. Болотіна,
кандидат філософських наук,
ORCID 0000-0001-6939-3840;

А. Д. Ширкова,
Донбаська державна машинобудівна академія, м. Краматорськ

ТРАНСФОРМАЦІЯ МОДЕЛІ АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Постановка проблеми у загальному вигляді обумовлена тим, що інституційні зміни, які відбуваються в українському суспільстві, вимагають модернізації системи державного управління. Наявна модель державного управління України не відповідає стратегічному курсу країни, спрямованому до європейських стандартів демократичного врядування, оскільки є неефективним та схильним до корупції, надмірно централізованим, закритим від суспільства та відчуженим від потреб громадянина. Саме тому актуальною і соціально значущою є проблема підвищення ефективності діяльності органів державної влади та якості наданих державою послуг, що відповідають сучасним вимогам суспільства.

Україна є соціально-орієнтованою державою, оскільки одним із основних її обов'язків є забезпечення та захист прав і свобод людини, підвищення рівня життя громадян, формування в суспільстві таких моделей поведінки, які повинні базуватися на повазі до закону і дотриманні моральних настанов.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теорія бюрократії М. Вебера (Old Public Management) справила величезний вплив на розвиток організації в ХХ ст. [1-3]. ОРМ поклала початок цілому спектру наук: теорії публічного адміністрування, теорії державного управління, теорії організації та ін. В англо-американській науковій історіографії публічного адміністрування слід підкреслити роботи В. Вільсона [4], Ф. Гудноу [5] і М. Робінсона [6].

Дослідженню тенденціям публічного адміністрування присвятили свої дослідження вітчизняні та зарубіжні науковці, такі як Ю. Сурмін, В. Бакуменко, А. Михненко [7], Л. Приходченко [8], В. Мартиненко [9], М. Міненко [10], В. Малиновський [11], Л. Прокопенко [12], Ю. Ковбасюк, А. Оболенський, С. Романюк [13] та інші.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Існуючі ризики та невизначеність умов інституціоналізації вітчизняних державних структур управління вимагають постійного пошуку нових інструментів і методів публічного адміністрування, вдосконалення та оптимізації умов спілкування з населенням для досягнення ефективності їх діяльності.

Метою дослідження є аналіз основних моделей сучасного державного управління: Old Public Management, New Public Management та Good

Governance та вибір оптимальної моделі публічного адміністрування в умовах реформування державного управління в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Термін «бюрократія» М. Вебер використовував для позначення раціональної організації, правила якої створюють фундамент ефективної роботи і дозволяють боротися з фаворитизмом. Бюрократія розглядалася ним як якийсь ідеальний образ, найбільш ефективний інструмент управління соціальними структурами і окремими структурними одиницями.

На думку М. Вебера, жорстко формалізований характер бюрократичних відносин, чіткість розподілу рольових функцій, особиста зацікавленість бюрократів у досягненні цілей організації приводять до прийняття своєчасних і кваліфікованих рішень, заснованих на ретельно відібраній та перевіреній інформації. Розвиток сучасних форм організації, як вважає Вебер, практично збігається з поширенням бюрократичного управління.

Теорія М. Вебера дозволила значною мірою вирішити проблеми побудови управлінської структури організації, визначення оптимальних рольових вимог по відношенню до індивідів, використання найбільш доцільних технологій в організації.

Ідеальна, найбільш ефективна система управління (М. Вебер), – бюрократична. Бюрократія в організації характеризується швидкістю прийняття рішень, оперативністю у вирішенні виробничих питань. Жорсткість зв'язків в бюрократичних структурах сприяє їх стійкості і чіткій спрямованості на досягнення цілей організації.

Бюрократія виключає особисту залежність, суб'єктивну сваволу чиновників і безправ'я людини. Привілеї у класичній моделі публічного адміністрування замінюються компетентністю, поклоніння і відданість особистості керівника – службовою дисципліною і корпоративним духом. Головними в раціональному устрої стають не віра в харизму або особиста залежність, а завдання організації, які розподіляються серед виконавців як офіційні обов'язки. Чіткий поділ праці робить можливими спеціалізацію і підвищення кваліфікації службовців. Залежно від виконання обов'язків виконавців атестують, нагороджують, наказують, або звільняють. Все піддається розрахунку. Чиновники конкурують між собою, а керівництво має можливість порівнювати їх кваліфікацію і результати, відбирати найбільш гідних.

М. Вебер стверджував, що здійснення найму на роботу та просування на посаді ієрархії відповідно до кваліфікаційних вимог, забезпечення зарплати і статусу залежно від категорії, кваліфікації та стажу забезпечують працівникам захищеність від довільних знижень рангу і звільнень, що зміцнює в них відданість організації, формує солідарність і колективний дух. Дослідник бюрократії стверджував, що чим більше організація наближалася до його моделі, тим більшою ефективністю вона повинна відрізнятися. Чисто бюрократичний тип управлінської організації здатний, з чисто технічної точки зору, досягти найвищого ступеня ефективності: стабільності, дисципліни і надійності.

Гідності бюрократичної системи управління кадрами полягає в її точності, чіткості, сталості, уніфікованості, строгості відносин підпорядкування, запобіганні конфліктів, економії витрат на людські і матеріальні ресурси.

Теорія М. Вебера дозволила значною мірою вирішити проблеми побудови управлінської структури організації, визначення оптимальних рольових вимог по відношенню до індивідів, використання найбільш доцільних технологій в організації.

Разом з тим М. Вебер не враховує реальні умови діяльності організацій і наслідки функціонування управлінських структур. У його організації практично не розглядається гнучкість, не враховується вплив неформальної структури на відносини між співробітниками, ні зовнішнього оточення на організацію. Внаслідок цього ефективна, раціональна система управління в складних ситуаціях перетворюється в нераціональну. У моделі М. Вебера та в системах управління, запропонованих американськими і європейськими фахівцями, що належали до епохи класичного менеджменту, відбилася потреба того часу в раціональному вдосконаленні управлінської діяльності, створення досконалого організаційного механізму, де кожен на своєму місці, в упорядкуванні та регламентованості діяльності організації, досягненні її стійкості і стабільності. М. Вебер вніс величезний вклад у розвиток управлінської думки, розробив теорію бюрократичного побудови організації і системи управління, зокрема.

Зазначені характеристики ідеальної (бюрократичної) організації, розглянуті Вебером, дозволили акцентувати увагу на певних параметрах організації і визначити напрями формалізації її діяльності. Науковець відчував потребу встановлення раціональної основи під адміністрування великомасштабними підприємствами і результатом його роботи в цьому напрямі стала концепція бюрократії як ідеалу організаційного устрою.

«Ідеал» для М. Вебера, не означав бажаний, а був «чистою формою» організації. Комбінації або сплави різних організаційних форм з'являться в самій практиці, але дослідник хотів охарактеризувати ідеальний тип з метою теоретичного аналізу.

Осмилення Вебером достоїнств бюрократії послужило підставою для назви його батьком теорії організації. Вебер був інтелектуальним праатьком формального аналізу організаційних структур. Він виявляв інтерес до проектування структур влади – відносинам діяльності, які полегшать досягнення мети організації.

Форма влади є наріжний камінь будь-якої організації. Без влади деякого типу, ніяка організація не може направлятися до мети; влада вносить порядок в хаос. З трьох чистих типів влади, відзначав М. Вебер, раціонально-юридична може забезпечити основу бюрократії, оскільки вона:

1) забезпечує основу для безперервності адміністрації та управління;

2) раціональна, оскільки особа, що займає відповідну владі посаду вибирається на основі компетентності для виконання обов'язків;

3) лідер забезпечується законними засобами для здійснення влади;

4) влада чітко визначена і ретельно підігнана до функцій, потрібних для виконання завдань організації [1].

І, навпаки, традиційна влада як законна влада буде менш ефективна, оскільки лідери не були обрані на основі компетентності і тому, що така організація буде діяти в інтересах збереження традиції, тобто буде орієнтована на минуле.

Аналогічно йде справа і з харизматичною владою, яка занадто емоційна й ірраціональна в тому сенсі, що вона не базується на правилах і звичаях і залежить від містики і божественних відкриттів.

Теорія бюрократії М. Вебера справила величезний вплив на розвиток організації в ХХ ст. Ця теорія поклала початок цілому розділу організаційної науки – теорії організації. Багато вчених, які приступили в 40-50-ті роки ХХ ст. до вивчення формальних організацій, спиралися на веберівську модель бюрократії при проведенні емпіричних досліджень: пошук законності влади з метою зменшення відчуження, що викликається формальною владою, структуралісти прагнули вирішувати організаційні дилеми раціоналізму й ірраціоналізму, менеджменту і праці, формальної і неформальної організації.

У ХХ ст. виникли проблеми з роботою бюрократичної організації управління в багатьох країнах, такі, як структурні проблеми державного апарату, проблеми державного втручання в економіку і проблеми державної соціальної політики. Крім того, навіть якщо зазначені проблеми вирішувалися, виникала інша проблема: довіри до системи управління. Спроби її рішення привели до створення нової моделі, заснованої на теорії New Public Management, що розглядала державу як постачальника державних послуг і яка пропонувала перейняти досвід приватного сектора в сфері послуг (включаючи передачу деяких функцій приватному сектору з аутсорсінгу).

На тлі зазначеної кризи сучасною тенденцією розвитку теорій державного управління є продовження пошуку нових форм і методів управління для підвищення керованості і, перш за все, для зростання довіри між владою і суспільством. Однак при цьому сучасні дослідження відходять від розуміння держави як постачальника послуг. Воно все частіше розглядається як виробник суспільних благ, в створенні яких також має брати участь громадянське суспільство в особі громадян, бізнесу та некомерційних організацій.

Близькою за змістом є концепція «governance». Комітет із публічного менеджменту ОЕСР визначає його як забезпечення і розподіл влади та авторитету, покликаних охороняти конституційні цінності. «Good governance» – управління будується на основі принципів поділу влади, народовладдя, виборності і змінюваності вищих посадових осіб, підзвітності інститутів виконавчої влади, верховенства закону, політичного плюралізму та транспарентності, партисипативності, незалежності засобів масової інформації, має демократичний характер [14].

Модель державного управління означає тісну співпрацю держави, бізнесу та громадянського суспільства, що фокусується на партнерських відносинах, де політики та державні службовці приймають рішення разом із представниками суспільства. Ця модель орієнтована на подолання таких недоліків NPM, як другорядність вирішення соціальних проблем та підвищення рівня соціальної нерівності й бідності, зниження ролі держави та державних службовців у суспільних відносинах. На жаль, дана сукупність не сформована як теорія, і модель на її основі знаходиться на стадії формування в тому сенсі, що багато країн, що реалізують Good Governance, одночасно з цим продовжують здійснювати політику в рамках New Public Management, у зв'язку з чим, з методологічної точки зору, дуже важко розмежувати практичні прояви цих двох підходів.

Ціла низка політичних, соціально-економічних та інституційних факторів спричинила появу нової форми управління в публічному секторі – «публічного адміністрування». Еволюція поглядів та моделей публічного адміністрування представлена на рисунку.

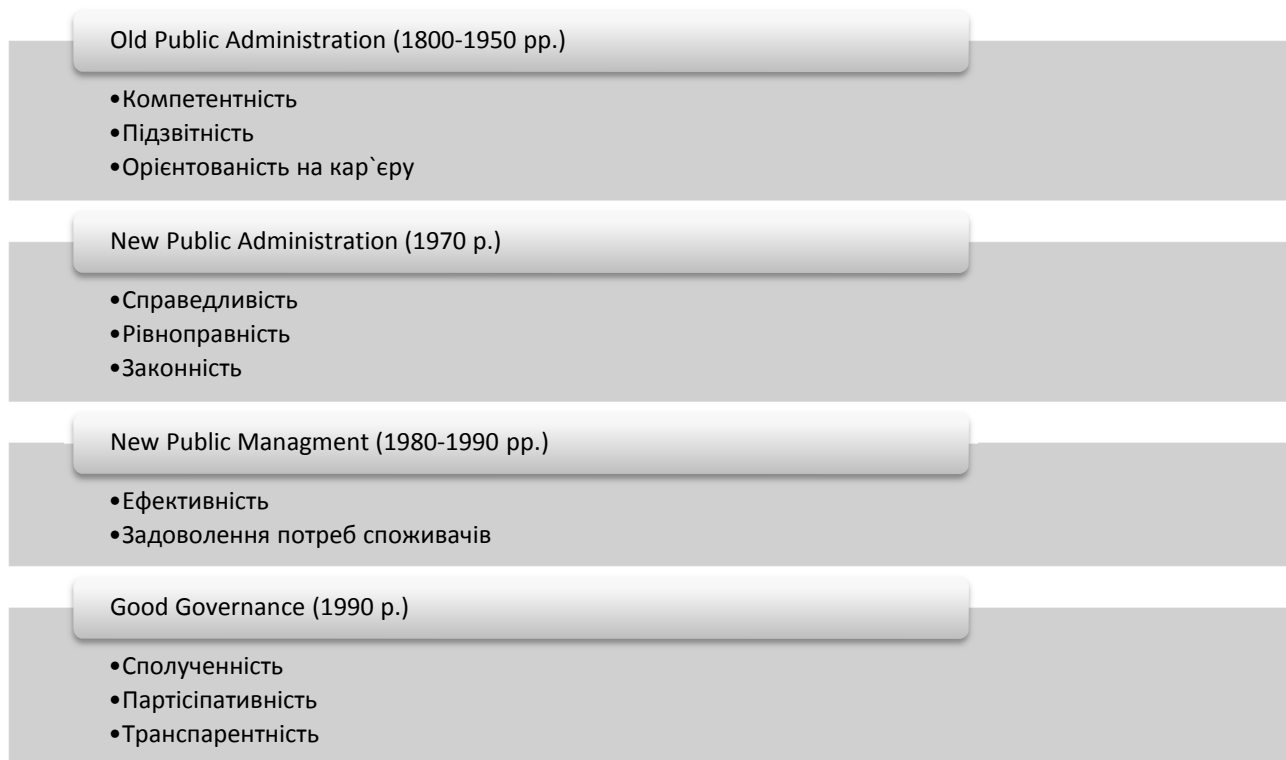

Рисунок. Еволюція публічного адміністрування

Вважається, що вчення В. Вільсона дає символічний початок цьому напрямку, а саме завдяки його статті «Вивчення адміністрування» у 1887 р., яка була написана в той час, коли існувала серйозна необхідність знищення корупції, підвищення ефективності роботи державних службовців та надання послуг для захисту громадських інтересів. Головним принципом його дослідження була дихотомія полі-

тики та адміністрування. Політика встановлює завдання для держслужби, але не можна допускати, щоб політика маніпулювала чиновниками, функції держслужби повинні бути деполітизовані. Щоб нівелювати можливість політичного маніпулювання держслужбовцями, В. Вільсон запропонував відокремити бюрократію від політичної влади законодавчо, функціонально та структурно [4].

Послідовник В. Вільсона, Ф. Гудноу – автор впливової роботи «Політика та адміністрування», висунув тезу про те, що політика має справу з виразом державної волі, а адміністрування – з виконанням цієї волі [5].

Під впливом ідей М. Вебера, публічне адміністрування було засновано на моделі бюрократії та принципах ієрархії та гідності. Модель була введена, як частина широкомасштабних бюрократичних реформ у кінці XIX ст. у Сполученому Королівстві та Пруссії, для подолання спадкоємної, родової системи управління. Такий підхід спирався на централізований контроль, встановлення правил та керівних принципів, відокремлених від політики та використання ієрархічної організаційної структури [2]. Акцент робився на знеособленість апарату і виконання процедур (що досягалося високою регламентацією діяльності), а також прямі (адміністративні) методи управління.

Old Public Management – класична бюрократична форма організації, як ідеальний тип раціональної форми правління на основі принципу правотворчості; вона відрізняється високим рівнем прогнозованості для політики і для громадян. До характерних особливостей бюрократичної організації відносяться, перш за все такі: поділ праці, заснований на функціональній спеціалізації; чітко зафіксована ієрархія авторитетності; система правил, за допомогою якої встановлюються права і обов'язки посадових осіб; система способів подолання робочих ситуацій (стандартизовані процеси); знеособлений характер відносин між людьми; заохочення або просування по службі на основі професійної компетентності на основі принципів службової кар'єри; принцип відповідності вимогам ділової документації.

Уряд та державні служби країн, що розвиваються, з 1980-х років, продовжували приймати централізовану, бюрократичну модель управління в якості відправної точки для ефективного розвитку.

На початку 1990-х років почалось опанування нового підходу орієнтованого на реформи та підвищення ефективності публічного сектора. Реформи державного управління, що реалізуються ідеологією New Public Management (або скорочено – NPM), мають на увазі адаптацію успішних управлінських технологій бізнесу для цілей управління в громадському секторі.

На думку політолога Е. Хейвуда, філософія NPM полягає в тому, що за урядом залишається прерогатива вироблення політики, тоді як афілійовані приватні структури здійснюють практичну реалізацію цієї політики. Характер сучасного публічного управління заснований на тому, щоб не чинити громадські послуги державними організаціями безпосередньо, а організувати цей процес, мобілізуючи потенціали і ресурси громади. Адміністрування перестає бути ключовим аспектом діяльності держави, замість нього значимість набуває керівництво процесами організації взаємодії між державою

і суспільством щодо задоволення громадських інтересів [6].

Прихильники індивідуалістичних підходів критикують NPM в його поточній формі за те, що він виступає лише заміном справжньої контрактної держави, і виступають за посилення механізмів приватизації та контрактизації. З іншого боку, прихильники сильної держави нагадують про численні ризики зниження керованості (а тому виступають за сильніший державний контроль над організаціями, що надають державні послуги), а прихильники егалітаризму вважають, що NPM провокує корупцію, і виступають за сильніший цивільний контроль.

Провівши аналіз даних позицій, автори статті заявляють, що кожна з них розглядає деяку частину самої теорії NPM, недоліки якої оголошуються причинами непрацездатності всієї теорії. При цьому автори визнають справедливості критики New Public Management, оскільки передбачувані нею форми і методи управління є інструментами для підвищення ефективності надання державних послуг, а не універсальною цінністю для публічного управління, а тому повинні застосовуватися залежно від конкретної ситуації. Незважаючи на те, що реформи державного управління часто асоціюються виключно з NPM, в практиці реформування вдосконаленню традиційної бюрократії також приділяється багато уваги. Це пояснюється не тільки тим, що технології нового державного управління застосовні далеко не у всіх сферах громадського сектора і типах органів виконавчої влади, а й тим, що модель ідеального бюрократичного управління так само невичерпна за своїм потенціалом, як і NPM [15].

Бюрократія характерна для всіх суспільних систем, які коли-небудь існували в історії людства. Вона виконує істотну роль в політичній системі суспільства. При цьому для України характерне різко негативне ставлення до неї з боку більшості населення. У складноорганізованих державах постійно зростає роль чиновників-професіоналів, які розуміють цілі, які стоять перед суспільством; ефективно керуючих за допомогою різних технологій величезною масою державних економічних ресурсів, які володіють певними якостями, знаннями, вміннями, і здатних бути посередниками у вирішенні багатьох конфліктів, що виникають у громадянському суспільстві. Тому для України актуально на сьогодні вивчення існування бюрократії, а також проблеми негативного ставлення до неї суспільства.

Висновки. Таким чином, здійснений у статті аналіз свідчить, що оптимальною управлінською моделлю може бути симбіоз двох концепцій – New Public Management та Good Governance. Це свідчить про те, що активне залучення громадськості у процес прийняття державно-управлінських рішень перетворює органи державної влади у публічні, тому вони стають більш відкритими для дискусій та обговорень, держава отримує можливість налагодити цю співпрацю та спільними зусиллями працювати на за-

доволення суспільних інтересів і вирішення суспільних проблем.

Концепція веберівського ідеалу надихнула науковців на подальші дослідження. З різних сторін і перспектив М. Вебер спробував уявити адміністративні схеми для управління великомасштабними організаціями. Вебер не отримав одразу ж належного визнання і тільки пізніше був по-справжньому оцінений внесок у розвиток управлінської думки.

В офіційних документах і програмах національних проєктів, наприклад, в Стратегії державної кадрової політики на 2012-2020 роки, що враховує особливості та перспективи розвитку українського суспільства, світові тенденції, вказується на важливість продовження реформ системи державного управління з урахуванням ідеології нового державного менеджменту.

Запозичення сучасних західних управлінських моделей відбувається у ході адміністративних реформ, які можна розглядати як «інтернаціональний політичний процес, що нівелює наявні специфічні відмінності і породжує подібні управлінські структури, а також координує застосування цими структурами підходи до вирішення національних проблем державного управління».

Література

1. **Вебер Марианна.** Жизнь и творчество Макса Вебера / пер. М. И. Левина ; науч. ред. Л. Т. Мильская. Москва : РОССПЭН, 2007. 653 с. 2. **Гайденок П.П., Давыдов Ю.Н.** История и рациональность: Социология М. Вебера и веберовский ренессанс. Москва: Политиздат, 2011. 240 с. 3. **Калачева Д.Г., Конева Д.А., Матюшина М.С.** Бюрократия Р.К. Мертон, как важнейшая основа науки государственного управления. *Синергия наук.* 2017. №8. С. 17-22. 4. **Wilson W.** The Study of Administration: Political Science Quarterly. N.-Y., 1887. Vol. 2, №2. P. 197-222. 5. **Goodnow Frank J.** Politics and administration: A study in government. London: Macmillan&Co., Ltd, 1900. 294 p. 6. **Robinson M.** From Old Public Administration to the New Public Service. June, 2015. 20 p. 7. **Енциклопедичний** словник з державного управління / Уклад.: Ю. Сурмін, В. Бакуменко, А. Михненко та інш. Київ: НАДУ, 2010. 820 с. 8. **Приходченко Л.Л.** Забезпечення ефективності державного управління: теоретико-методологічні засади: монографія / Національна академія держ. управління при Президенті України, Одеський регіональний ін-т держ. управління. Одеса: Оптимум, 2009. 299 с. 9. **Мартиненко В.М.** Демократичне врядування: проблеми теорії і практики. *Публічне управління: Теорія та практика:* зб. наук. праць. Харків: ДокНаукДержУпр, 2010. №1. С. 17-22. 10. **Міненко М.А.** Трансформація системи державного управління в сучасні моделі регулювання суспільства. *Державне управління: удосконалення та розвиток:* електронне фахове видання. URL: <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=581>. 11. **Малиновський В.Я.** Державне управління. Луцьк, 2000. 558 с. 12. **Європеїзація** публічного

адміністрування в Україні в контексті європейської інтеграції: матеріали наук.-практ. конф. 17 груд. 2009 р. / заг. ред. Л.Л. Прокопенка. Дніпропетровськ: ДРІДУ НАДУ, 2009. 224 с. 13. **Публічне** управління: шляхи розвитку: Матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 26.11.14 р.): у 2 т. / ред. Ю.В. Ковбасюка, С.А. Романюка, О.Ю. Оболенського. Київ: НАДУ, 2014. Т. 1. 150 с. 14. **Саханова А.Н.** Новая парадигма государственного управления «Good Governance». URL: <https://www.rulit.me/books/gosudarstvennoe-strategicheskoe-upravlenie-read-417375-39.html>. 15. **Болотіна Є.В., Ханіна А.Е.** Реформування моделі публічного адміністрування в умовах євроінтеграції України. *Менеджер: Науковий Вісник ДонДУУ.* 2017. №2(75). С.18-25. 16. **Тараш Л.І., Петрова І.П.** Інституціональне забезпечення державно-приватного партнерства в Україні: проблеми та напрями розвитку. *Економічний вісник Донбасу.* 2016. № 1 (43). С. 35-43.

References

1. Veber Marianna. (2007). Zhizn' i tvorchestvo Maksa Vebera [The life and work of Max Weber]. Moscow: ROSSPEN [in Russian].
 2. Gaydenko P.P., Davydov YU.N. (2011). Istoriya i ratsional'nost': Sotsiologiya M. Vebera i veberovskiy renessans [History and rationality: M. Weber's sociology and the Weberian Renaissance]. Moscow: Politizdat [in Russian].
 3. Kalacheva D.G., Koneva D.A., Matyushina M.S. (2017). Byurokратиya R.K. Mertona, kak vazhneyshaya osnova nauki gosudarstvennogo upravleniya [Bureaucracy R.K. Merton, as the most important basis of the science of public administration]. *Sinergiya nauk – Synergy of Sciences*, 8, pp. 17-22 [in Russian].
 4. Wilson W. (1887). The Study of Administration: Political Science Quarterly. N.-Y., Vol. 2, №2, pp. 197-222.
 5. Goodnow Frank J. (1900). Politics and administration: A study in government. London: Macmillan&Co., Ltd,
 6. Robinson M. (2015). From Old Public Administration to the New Public Service, June, 20 p.
 7. Entsiklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia [Encyclopedic Dictionary of Public Administration]. (2010). Kyiv, NAPA [in Ukrainian].
 8. Prykhodchenko L.L. (2009). Zabezpechennia efektyvnosti derzhavnoho upravlinnia: teoretyko-metodolohichni zasady [Ensuring the effectiveness of public administration: theoretical and methodological principles]. Odessa: Optimum [in Ukrainian].
 9. Martynenko V.M. (2010). Demokratychne vriaduvannia: problemy teorii i praktyky [Democratic Governance: Problems of Theory and Practice]. Publichne upravlinnia: Teoriia ta praktyka – Public Administration: Theory and Practice, 1, pp. 17-22. Kharkiv, DokNauk-DerzhUpr [in Ukrainian].
 10. Minenko M.A. Transformatsiia systemy derzhavnoho upravlinnia v suchasni modeli rehuliuвання suspilstva [Transformation of the state administration system into modern models of society regulation]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok – Public administration: improvement and development.* (n.d.). Retrieved

from <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=581> [in Ukrainian].

11. Malynovskyi V.Ya. (2000). Derzhavne upravlinnia [Governance]. Lutsk [in Ukrainian].

12. Yevropeizatsiia publicnoho administruvannia v Ukraini v konteksti yevropeiskoi intehratsii [Europeanisation of public administration in Ukraine in the context of European integration]. Proceedings of the Scientific and Practical Conference Dec 17 2009. Dnipropetrovsk: DREIT NAPA [in Ukrainian].

13. Publichne upravlinnia: shliakhy rozvytku [Public administration: ways of development]. Proceedings of the International Conference (Kyiv, November 26, 144). Kyiv, NAPA [in Ukrainian].

14. Sakhanova A.N. Novaya paradigma gosudarstvennogo upravleniya «Good Governance» [New Paradigm of Governance "Good Governance"]. n.d.). Retrieved from <https://www.rulit.me/books/gosudarstvennoe-strategicheskoe-upravlenie-read-417375-39.html> [in Russian].

15. Bolotina Ye.V., Khanina A.E. (2017). Reformuvannia modeli publicnoho administruvannia v umovakh yevrointehratsii Ukrainy [Reforming the model of public administration in the conditions of European integration of Ukraine]. *Menedzher: Naukovyi Visnyk DonDUU – Manager: Scientific Bulletin of the DonNUU*, 2(75), pp.18-25 [in Ukrainian].

16. Tarash L.I., Petrova I.P. (2016). Instytutsionalne zabezpechennia derzhavno-pryvatnoho partnerstva v Ukraini: problemy ta napriamy rozvytku [Institutional support of public-private partnership in Ukraine: problems and directions of development]. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu – Economic Herald of the Donbas*, 1 (43), pp. 35-43 [in Ukrainian].

Болотіна С. В., Ширкова А. Д. Трансформація моделі адміністративно-державного управління

У статті розглянута концепція управління М. Вебера. Головне питання, яке обговорюється: чи є бюрократизм ідеальною моделлю адміністративно-державного управління. Як вплинула теорія Вебера на сучасне державне управління. Що є чільним фактором в управлінні: особистість, наділена владою, або установки в суспільстві законів. Порівняння теорії Old Public Management з New Public Management та Good Governance. Який вид управління переважає в Україні.

Аналіз оптимальної моделі публічного адміністрування в умовах реформування державного управління в Україні.

Ключові слова: бюрократизм, адміністративно-державне управління, система управління, влада, канонічна бюрократична модель, ефективність.

Болотина Е. В., Ширкова А. Д. Трансформація моделі адміністративно-государственного управления

В статті розглянута концепція управління М. Вебера. Головний вопрос, который обсуждается: является ли бюрократизм идеальной моделью административно-государственного управления. Как повлияла теория Вебера на современное государственное управление. Что является главенствующим фактором в управлении: личность, наделенная властью, или установленные в обществе законы. Сравнение теории Old Public Management с New Public Management и Good Governance. Какой вид государственного управления преобладает на территории Украины. Анализ оптимальной модели публичного администрирования в условиях реформирования государственного управления в Украине.

Ключевые слова: бюрократизм, административно-государственное управление, система управления, власть, каноническая бюрократическая модель, эффективность.

Bolotina E., Shirkova A. The ideal model of the administrative-state management

The article discusses the concept of management M. Weber. The main question that is being discussed is whether bureaucracy is an ideal model of administrative-state management. How did Weber's theory influence modern governance? What is the dominant factor in the management: the person endowed with power, or the installation of laws in society. There are comparing the theory Old Public Management of red tape with the New Government and Good Governance in this article. What kind of control prevails in the territory of the Ukraine. Analyze optimally of the public administration in the conditions of the Reform of the state administration in Ukraine.

Keywords: bureaucratism, administrative-state management, management system, power, canonical bureaucratic model, efficiency.

Стаття надійшла до редакції 16.01.2019

Прийнято до друку 28.03.2019